

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386.03. תאריך: 136. מען מברקי: עזרם. מודפס ב"הרפס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בני אבינדר. הפצה: "גד" בע"מ; גלופות; צינורפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אכנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

שלוש דמויות נשיות מפורסמות חרם העולם הזה לפולקלור הישראלי: רחל המרחלת, רותי ורד וילי גלילי. שלושתן לא היו ולא נבראו. השלוש, שהיו אמורות להיות חברות מערכת העולם הזה, וערכו במרוצת 25 השנים האחרונות כמה ממדורי העתון. לא היו אלא שמות עט, שמאחוריהם הסתתרו בתקופות שונות חברי מערכת שונים.

היום כבר מותר לגלות, אבל היו זמנים בהם היה זה אחד הסודות השמורים ביותר של המערכת. בשנות ה-50 וה-60 נתקל כל חבר מערכת שיצא לסיקור או פגש אנשים, בשאלה הבלתי מנבעת: "החליק, מי זאת גלילי?" או בבקשה: "עשה לי טובה אישית, תן לי את כתובתה של רותי ורד". אפילו אישי ציבור ומעלה, אותם פגשו בהזדמנויות שונות, ושלא היינו מעלים על דעתנו שהם מתעניינים במדורים הקלים בעתון, היו נוהגים להפך ליש, כבדרך אגב: "בחורה שגונה מאיד, רותי הזאת שלכם...?" או "מאין היא יודעת הכל, הרחל המרחלת הזאת?". למישחק הניחוש הכללי, לו היו שותפים במשך תקופה ארוכה כל קוראי העולם הזה, סיעה לא במעט העובדה שהשלישייה הגשית של העולם הזה לא היתה מופשטת. לכל אחת מהשלוש היתה דמות מוגדרת, שקפצה לעיני הקוראים מדי שבוע מכותרת מדורית. לילי גלילי, בעלת תסרוקת זנב הסוס, ערכה שנים רבות את המדור הסאטירי שנקרא בשם העולם הבא. רחל המרחלת, ששמה מקשט את מדור החברה בעתון עד היום, היתה בלונדית זוהרת, ואילו רותי ורד, שעמדה מאחורי המדור מכתבים לרותי, היתה תחילה צעירה תמימה בעלת לחיים עגלגלות, שבמרוצת השנים החליפה דמות והוסיפה שנים ומישקל.

רחל המרחלת היא הצעירה בכנות העתון. היא נולדה רק באמצע שנות ה-60 ואולי בזכות זו היא מחזיקה מעמד עד עצם היום הזה. רותי ורד וילי גלילי, שלעיתים קרובות ניהלו מעד דפי אותו גיליון מילחמת עקיצות הדדית ומשעשעת, הקדימו אותה בכעשר שנים.

מאחורי דמותה של לילי גלילי הסתתרו כמעט תמיד גברים. המדור הסאטירי שלה נערך חלפות עליימי מיכאל אלמו, אורי סלע, שמעון צבר, יגאל לביב, חנוך לוי, שמואל שי וזימם בנאי. העולם הבא מצא תחילה במדורים סאטיריים אחרים. תחילה היה זה מדורו של דן בן אמוץ, הנ"ל חשבונו, אותו ירש המדור הסאטירי הנוכחי, ZOO הארץ.

רק רותי ורד שבה חיים, ועמה המדור מכתבים לרותי, שבמשך שנים רבות היה אחד מתוהוהות של העולם הזה, כמו האריה השואה את השער האחרון.

זעקת הבדידות

"מכתבים לרותי" נולד בתקופה ש-

שהגיעו עבור רותי קברו תחתם את כל שאר המכתבים שהגיעו לדואר המערכת. תחילה היו אלה מכתבים לאקוניים, בנוסח כמעט אחיד:

● בחורה בת 19 מבקשת להתכתב עט בחור אמיץ וטוב לב, נחמד למראה ובעל שכל ישר, שיהיה גם קצת אמן: צייר, שחקן, סופר, עיתונאי... או כל בחור אחר שקרוב לאמנות ומעוניין לכתוב עליה.

● אני בן 17 עם המון מעלות גאוניות שאחת מהן היא זו שיש לי שיער בלונדיני. חוץ מזה אין לי כל תסביכים או התקפות של מרה שחורה. אבל יש לי כרטיסיה ב"ד".

● אם את נחמדה ואינך מעשנת, ונוסף לכך אינך מתנגדת להכיר בחור בן 23, שבעיניו בילוי בבית קפה דחוס אינו נחשב לשיא החיים, יש לך כאן הזדמנות מצוינת.

● הוא חייל צעיר המבקש את הנערות שתיאותנה לכתוב לו לשכוח את כל הדיינות הקדומות על חיילים. אלה שיכתבו אליו חייבות להיות גבוהות, חמודות ומעניינות במידה מספקת כדי לברר אותו בשעמומו. תחביביו: טיולים ברכב וברגל, סרטים טובים וביילוי בחברה מצומצמת, לעיתים עד שניים. את הנושאים להתכתבות הוא משאיר לבחירתה.

במשך חודשים מיספר הופיע המדור בנוסח זה, כשרותי ורד לא היתה אלא סילבי קשת, או מגיחה ועורכת כיתוב במערכת. תוך כדי עריכת המכתבים היתגלה גם כישרון הכתיבה השגון של סילבי. תחילה היא הוסיפה הערות למכתבים. אחר כך צירפה קטעים משלה בין מיכתב למיכתב. במרוצת הזמן נוספו למדור גם קטעי רכילות (ציפור קטנה לחשה לי...), דיוקנים של טיפוסים (נערת השבוע), הערות אישיות על ספרים, סרטים, אנשים ותופעות. בעצם, מה לא?

האהובה המופשטת

"מכתבים לרותי" הפך לאחד המדורים רים הפופולאריים ביותר של העולם הזה. הוא התרחב מסור צר במדור המדועות ל-

תמר

זוהר

סיכי

רותי

הנשים מאחורי המסכה

עמוד שלם. מילבד השירות שהעניק למבקשי היתקשרות. הוא היווה חומר קריאה מר"ק גם לקוראים שלא היה להם כל עניין בהתכתבות עם אחרים. טיף המכתבים שהגיעו למדור איפשר את פירסום המובחחים שבהם, לעיתים באריכות. ולמרות שכותבי המכתבים שהתפרסמו נשארו אלא מונים לגבי מרבית הקוראים. יכלו מכתביהם הם לשקף, יותר מכל כתבה או מחקר, את דמותו, אופיו וסיגנונו של הנוער הישראלי.

אפשר היה למצוא שם הכל, במכתבים האלה. את הלבטים, החרדות, התהיות והתיקנות של צעירי המדינה; את תחומי ההתעניינות שלהם. ניתן היה לגלות באמצעות המכתבים את עולם המשגים החדש שנוצר בארץ ואת חידושי השפה החיה. אפשר היה לצחוק עמם וגם לבכות. אך בעיקר היטיבו המכתבים לצייר את כותביהם: דמויות חיות של בשר ודם, כפי שהן נראות בעיני עצמן ובעיני זולתן.

לא מעט חתונות נערכו בישראל בזכות מכתבים לרותי. כמה מקוראי העולם הזה כיום הם ודאי פרי רומנים שהחלו במכתבים למדור.

המדור האריך ימים גם אחרי שסילבי קשת פרשה מהעולם הזה. היתה לו כבר זכות קיום עצמאית וסיגנון מיוחד לו. אחרי סילבי היתה זוהר רייב (כיום בעלת טור בדיעות אחרונות) רותי, ואת מקומה

שלה מילאה אחר כך תמר מרון (כיום בעלת טור במוסף הארץ). המעורבות של עורכות המדור במכתבים ובחומר הנילווה אליהם, גרמה לא פעם לכך שחלק ניכר מהמכתבים למדור היו מופנים לרותי עצמה. קוראים רבים התעניינו בה, התאהבו בה, ביקשו לפגשה ולהכירה אישית. לאלה ודאי נגרמה עוגמת נפש כשגילו באחד הימים כי רותי אינה אלא דמות ערטילאית.

מכתבים לרותי חדל מלהתפרסם באמצע שנות ה-60. מאז מורגש חסרונו לא רק כאמצעי היתקשרות בין קוראי העתון, אלא גם כצוהר באמצעותו ניתן לגו, ולשאר הקוראים, להציץ לעבר הציבור עברו אנו כותבים.

לשבת ולכתוב!

חלק זה שנוצר, אנו מבקשים עתה למלא מחדש.

בשבועות הקרובים יופיע מכתבים לרותי בגילגולו החדש. שישא את השם מכתבים לציפי. ביסודו תהיה מתכונתו דומה. עיקר תוכנו יהיו מכתבי קוראים וקראות המבקשים לעצמם חברים לעט. גם הטכניקה במקרה זה תהיה זהה. קוראים שיכתבו למדור מתבקשים לתאר, בקיצור האפשרי, את עצמם, את תחומי התעניינותם, את נושאי ההתכתבות ואת נושאי המכתבים יתפרסמו ללא שם, בציון מיספר סידורי בלבד, שיאפשר את המניית הדואר שיגיע לנמען.

הקוראים, המוזמנים בזה לשגר את מיכתביהם למדור, יצינו על גבי מעטפות מכתביהם את הכתובת: מכתבים לציפי, העולם הזה, תאריך: 136, תל אביב. קוראים שיבקשו לכתוב תגובות שונים למכתב שיתפרסם במדור, יצינו בנוסף על מעטפת מיכתבם את מיספר המיכתב שהתפרסם. מיכתבים אלה יש לצרף בול בערך של 50 אגורות.

אולם זה אינו הכל. יש בכוננתו ליצור מדור שהוא מעבר לפינה של דואר-לבבות. היינו רוצים לראות בו במה לביטוי בעיות אישיות של אנשים צעירים בארץ הזאת. משהו שידון ויפגש בנושאים שונים לחלוטין טין מאלה הבאים לידי ביטוי בשאר מדורי העתון. שקוראים ידונו בו ויתווכחו על עניינים שבינו לביןנו, על בעיות של אנשים שהם לבד, על לבטים של גרושות וגרושים או על המיכשולים הנערמים בדרכו של זוג צעיר אל האושר.

לציפי שמאחורי המדור לא יהיו יומרות להשיא עצות לאנשים בעניינים מסוג "החבר שלי עזב אותי ויוצא עכשיו עם חברתי הטובה ביותר, מה עלי לעשות כדי להשיב את ליבו אלי?". אבל היא תשמח לפרסם בעיות המתעוררות ביחסים הנוצרים בין אנשים, בתנאי שחולעלינה בכנות, ולשתף קוראים אחרים בסיפורים מתוך ניסיונם האישי, כיצד התמודדו הם ופתרו מצבים דומים.

יש באמתחתנו עוד הרבה רעיונות לגבי המדור הזה, שיתגבשו תוך מהלך הרצתו. כך, למשל, היינו רוצים למצוא דרך הולמת למיפגשים עיוניים בין המשתתפים במדור, על סמך קריאת מכתביהם בלבד. אנו מתכוונים גם שהוא ימשש במיוחד חיילים. המשרתים במקומות מרוחקים והמתקשים בשל כך ביצירת קשרים חברתיים בעורף, על מנת לעודד השתתפות פעילה של קוראים במדור, אנחנו מתכננים גם הענקת פרסים ומתנות למיבצעים מיוחדים שייצרכו במיסגרתו.

רעיונות מסוג זה ואחרים, ניתן יהיה לממש רק בשיתוף פעולה הדוק עמך, הקורא. אני מקווה שלכשיחל המדור להופיע הוא יקסום לך, יגרה את סקרנותך ויעורר בך את הרצון להשתתף בו. בינתים אתה יכול לחרום את תרומתך בדרך הפשוטה — לשבת ולכתוב: לבקש שתוף להשתתבות, להעלות על הכתב בעיה אישית מעיקה או פשוט לספר על חוויה אישית מעניינת שנקלעת אליה.

ולא לשכוח — הכתובת: מכתבים לציפי, העולם הזה, ת.ד. 136, תל אביב. אנחנו כבר בדרך למיכתב-הדואר.

תמר